

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

79. An sit laudabile Missam Defunctorum, & Officium sibi applicari,
decantari, & exequias celebrare, quasi ipse mortuus sit? Ex p. 5. tr. 13. &
Misc. 1. res. 2. p. 42.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76405](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76405)

vene cum supradictis DD. quibus adde Fraxinellum de oblig. Sacerd. sect. 8. concl. 6. §. 5. n. 1. & 2.

RESOL. LXXIX.

An sit laudabile Missam defunctorum, & officium sibi applicari, decantari, & exequias celebrare, quasi ipse mortuus sit? Ex part. 5. tract. 13. & Miscell. 1. Resol. 2.

Sup. hoc in tom. 4. tr. 1. Resol. 2. §. Sed hic obiter,

§. 1. DE hoc casu olim interrogatus fui ab Excellentissimo Duce Alcalense huius Regni Protege; & morem hunc in Lotharingia vigere testatur Lucas Pinellus de Missa part. 2. cap. 7. dub. 3. quem ipse defendit, atque etiam tuetur ac laudat Bartholomæus à S. Fausto de Sacram. Eucharist. lib. 2. quest. 148. ne fortè postea hæredes, ut sæpè fit, negligentes sint in huiusmodi suffragiis faciendis. Hinc ex eadem ratione motus Laurentius de Pétinis in privileg. Minim. tom. 3. cap. 1. num. 21. docuit licere alicui facere sibi celebrari officium, & Missam defunctorum dum vivit; & de Missa docet etiam Nauarrus tom. 1. lib. 3. consil. de celebrat. Missarum, consil. 6. Homobonus in exam. Ecclesiast. part. 1. tract. 3. c. 14. quest. 127. Zerola in praxi Episcoporum, part. 2. vers. Missa, quibus adde Barbosam in collect. Doctorum ad Concil. Trid. sess. 22. c. 3. n. 8. qui tamen limitant hanc sententiam, modò in Missa non dicantur illæ orationes, quæ supponunt aliquem esse iam mortuum, ut Oratio, Inclina Domine, in qua habentur hæc verba, quam de hoc seculo migrare iussisti; & hoc ne mendacium committatur. Sed hanc limitationem non esse necessariam, putat Faustus loco citato, quia etiam in Missis de Requiem, quæ dicuntur pro iis, qui iam sunt in Purgatorio, dicitur in Officio Missæ, ne cadant in obscurum, ne absorbeat eas tartarus. In qua oratione Ecclesia orat, ne animæ defunctorum ad penas ignis detrudantur, cum tamen illæ iam in eodem igne sint, & tamen dum sic orat, nullum mendacium committit, quia ne committatur, sufficit quòd Ecclesia repræsentet illas animas Christo ac si tunc essent agonizantes, & pro iis orat, ut à Purgatorij pœnis liberentur. Sic etiam in casu, de quo loquimur, ut veritas salva persistat, sufficit si Sacerdos oret pro viuis, & repræsentet eos Christo Domino, ac si iam essent mortui: modus autem anticipatè loquendi vtiatissimus est in sacris Scripturis.

2. Verùm ego contrariæ sententiæ adherendum esse puto, quam tuetur Layman lib. 5. tr. 5. cap. 2. n. 15. ubi sic ait. Talem consuetudinem nullo modo introducendam arbitror, sed potius tollendam si introducta est, tum quia ritibus, & ordinationi Ecclesiæ Romanæ conformis non est, tum quia non video quam utilitatè talis sacrificandi modus habere possit. Nam ex sacrificio duplex potissimum fructus provenire solet, unus est ex opere operato & infallibilis, quatenus oblatio fit in Christi persona, & hic fructus statim provenit ei, pro quo offertur, si capax est, nec potest in futurum suspendi; consequenter eiusmodi sacrificia non liberabunt hominem à Purgatorio, si contingat eum post mortem reum esse, sed solum conferent ad remissionem pœnæ temporalis consequendam, dum vivus est, cuiusmodi fructum etiam quis per alia sacrificia similiter consequi potest. Alter est fructus, qui per modum impetrationis provenit, quatenus cum sacrificio iuncta sunt Ecclesiæ suffragia, siue preces, & hæc quidem secundum propriam tum institutionem, tum significationem referuntur ad solos mortuos, ut non nisi improprie, & imperitè, ne dicam superstitiosè, viuis applicari possint. Accedit quòd Sacerdos in

his suffragiis propria sua intentione, non possit mutare intentionem Ecclesiæ. Intentio autem Ecclesiæ est, ut Missa, quæ dicitur de Requie, & Officium funebre dicatur pro mortuis; nam ad eum finem collectæ & preces factæ sunt: ergo inuoluntè, & infrastructosè, ne dicam superstitiosè, dicantur pro viuis, quippe præter, aut contra Ecclesiæ intentionem, & hæc sunt rationes, quas pro sua firmanda sententia adducit ubi supra Layman, quam ego libenter sequor, & docet etiam Fraxinellus de Sacerd. obligat. sect. 4. prem. 4. §. 4. licet malè pro hac sententia Nauarrum adducat.

3. Restat modò respondere ad argumentum Fausti & Peyrini. Dico igitur ad vitandam negligentiam hæredum posse viuis sibi applicare Missas de Sanctis Missas pro remissione peccatorum, &c. quæ quidem Missæ fuerunt ab Ecclesia pro viuis institutæ, & non Missæ de Requie, quæ ex institutione, & significatione ad solos mortuos referuntur, hoc enim est de directo contrariare ritibus Ecclesiæ Romanæ, & confundere eius ordinationes; diuersa enim officia & Missas ipsa instituit & assignat pro viuis, & pro defunctis.

4. Nec exemplum adductum à Fausto de illis verbis, quæ in Missa de Requie dicuntur, Ne cadant in obscurum, ne absorbeat eas Tartarus, &c. valet in favorem sententiæ, quam reprobamus, nam in illis verbis Sacerdos se accommodat sensui imitato, & intentioni Ecclesiæ, nam eius intentio est, ut Missa de Requie dicatur pro mortuis, & ad hanc finem preces & collectas composuit, pro viuis autem alia sacrificia ordinavit, ergo, &c. Unde contra Nauarr. & alios ubi supra, etiam si in Missa de Requie non diceretur oratio, Inclina Domine, ut mendacium vitaretur adhuc ex rationibus adductis dicendum est pro viuis Missam de Requie celebrare permittendum esse.

5. Nota tamen quòd post hæc scripta inveni Franciscum de Nigro in addit. ad Ruiz. p. 1. v. 3. 4. hanc quæstionem pertractare, & pro sententia quam ego supra docui cum Layman, adducere etiam Petrum de Sacram. Missæ, lib. 2. disp. 4. q. 1. n. 2. & P. T. Marchi, & ideo ita omnino tenendum esse puto.

RESOL. LXXX.

An Missa Regularibus concessa possit ab aliis dici in ipsorummet Regularium Ecclesiis? Et quid de Missa Sanctissimi Rosarij? Ex p. 2. tit. 14. Resol. 74.

§. 1. NEGatiuam sententiam docui in casu Missæ supra prima vice, nobis concessæ de B. Andrea contra nonnullos Theologos, ut infra, in tr. Missæ, videri potest; & ita declarasse factam Rituum Congregationem die 19. Nouembr. 1622. restatur nonnullis me Gaunt. in comment. ad Rubr. Missæ, tom. 1. p. 3. n. 10. n. 16. qui etiam p. 4. tit. 15. n. 11. notat, quòd ubi celebratur festum sanctissimi Rosarij ex Decreto Greg. XIII. ne dicatur ea Missa, quæ nomine Rosarij celebratur, quia concessa tantum Ordini Predicatorum à sacra Rituum Congregatione die 25. Iunij 1622. & prohibita fuit aliis, eodem die, sed fit Missa ut in festo sanctæ Mariæ ad Nives, quod observatur in æde Lauretana ex Synodo Diocesana 1626. vel in Natiuitate, mutato nomine in Festiuitatis, quod fit Bononiæ, sed illud prius magis placet. Ita Gaunt.

RESOL.